

Més enllà de la donació de joguines

Des de fa anys i gràcies a la sensibilitat de moltes persones, es fan donacions de joguines en les dates de Nadal per a aquells infants de famílies que, per les seves dificultats econòmiques, no els en poden regalar. La crisi actual ha accentuat la sensibilitat de les persones, motiu pel qual les organitzacions que recullen joguines, i en especial els donants, s'han incrementat exponencialment. Aquest gest generós i solidari és positiu en tots els sentits. Amb tot, la dimensió d'aquest gest ens porta a reflexionar-hi procurant anar una mica més enllà de l'acte de donar.

Generositat i solidaritat són dues actituds, dos valors a promoure socialment i també entre els infants. Sovint aquesta forma d'actuar s'activa davant la percepció de la injustícia i la carència, i es fa amb una intensitat proporcional a la sensibilitat que les persones tenim per cadascuna d'aquestes necessitats. El record entranyable del dia de Reis, unit a la sensibilitat que ens desperta la infància i la coincidència amb les festes de Nadal, pot incentivar molt més el donatiu puntual que no pas –per exemple– el compromís amb una contribució periòdica per sostenir centres oberts a les nostres ciutats que atenen diàriament, i en condicions de precarietat, infants en risc d'exclusió. Però potser seria interessant reflexionar sobre com seria de positiu no reduir el compromís a una sola donació anual, sinó procurar mantenir-lo durant l'any amb projectes educatius que acompanyen infants amb carències socioeconòmiques.

Comprar unes joguines i donar-les en qualsevol punt de recollida és un acte encomiable, cada cop més habitual per a moltes famílies. Caldria fomentar-lo entre grans i petits, pel que comporta de sensibilitat, de voler compartir, de ser generós. Estrènyer el vincle amb una entitat social i identificar què és el que els convé podria ser un pas més en el gest solidari. Sumar-se a iniciatives com la promoguda per alguna organització social d'apadrinar cartes als Reis escrites per infants de famílies amb carències –en les quals a la joguina s'hi uneixen altres regals necessaris com material escolar, elements per a l'habitació o roba– pot fer més ajustada la contribució. Buscar aquestes iniciatives requereix

JOSEP ORIOL PUJOL

DIR. GRAL. FUNDACIÓ PERE TARRÉS

Hem de procurar mantenir tot l'any el compromís amb els projectes educatius

midable saber que algú ensenyarà a l'infant a gaudir-les. Potser ens podríem preguntar què és més convenient: ¿10 regals cars o un de senzill i una tarda passada jugant-hi amb infants d'un centre de menors? Òbviament, hi ha els professionals que ja els atenen, que fan la seva tasca amb afecte i qualitat i en els quals cal confiar, però sovint, més que la joguina, l'important és l'aprenentatge que aquesta joguina aporta,

saber valorar-lo i gaudir-ne de manera sovintejada. Sumar-nos a promocionar aquests tipus d'ús pot ser més valuós que l'obsequi en si.

Certament, algunes d'aquestes reflexions poden depassar les possibilitats de moltes persones, per exemple, del matrimoni gran amb consciència social que vol fer la seva aportació en joguines durant aquestes festes. És veritat que, gràcies a ells, molts infants rebran uns regals que d'una altra manera no haurien tingut. I aquest és un fet molt necessari. Segur que en comprar-los els hauran triat pensant que estimulin la imaginació i puguin desenvolupar habilitats físiques, psicològiques i socials. Però igual que reflexionem sobre la distribució de la despesa familiar, convé fer-ho sobre les aportacions solidàries. Es pot analitzar la solvència de qui canalitza l'ajuda, el tipus d'utilització que en fa, l'acompanyament continuat de qui necessita l'ajuda, i si aquesta respon o no a determinats valors i a una concepció antropològica que podem compartir. Donar generosament un ós de peluix a qui en tindrà pocs, o a qui no tindrà cap regal per Reis, té totes les connotacions positives descrites i segur que alguna més que se'n escapa. Donar puntualment per Reis té ple sentit. Ara bé, el compromís periòdic de contribuir a fer possible projectes no tan visibles però també necessaris, com el suport educatiu i preventiu quotidià als infants, pot ser encara més profitós. És formidable que aquests nens puguin tenir una joguina aquests Reis, però també és formidable l'acompanyament en el reforç escolar, el berenar diari, el joc i les beques per anar de colònies a l'estiu o amb l'escola.

ACN

CARTES I MISSATGES

Salari mínim: sense pietat

L'altre dia vaig saber que han congelat el salari mínim interprofessional als 645 euros mensuals. No sé com poden tenir la poca consciència i la poca decència de fer això als que més ho necessiten i més malament passen la crisi.

Mentrestant, els polítics tenen salaris molt alts, dietes quilomètriques, vols en jet privat i menús al Congrés de Diputats per preus molt baixos... No en tenen prou, sembla, que han de fer la punyeta als més necessitats i abusar dels més dèbils.

En lloc de parlar tant i voler-nos convèncer criticant-se els uns als altres, el que caldria és que fessin que tots els que ho desitgin puguin tenir feina, amb un salari digne i just per a les necessitats de la vida. No tenen consciència. ¿No voldrien aquest salari per als seus fills o familiars, oi? No sembla que creguin en allò que diu la dita, una dita de les més antigues que existeixen: "Tracta els altres com voldries que et tractessin".

MERCÈ MORA I COREDERROURE
LLEIDA

El clima d'amenaces del 77

Les eleccions del 15 de juny del 1977, les primeres després del franquisme, van escollir els representants al Congrés i al Senat estatals encarregats de redactar la nova Constitució espanyola. Recordo perfectament el clima d'amenaces i pressions del que s'anomenava el *búnquer franquista* i la resta de poders fàctics: econòmics i militars especialment. L'Església jugava, en part, la carta aperturista.

Els partits de la dreta estatal, nodrits fonamentalment d'excàrrecs franquistes i notables falangistes, van guanyar. L'esquerra possibilista es va oblidar de la República i va suavitzar el programa social. Perquè no fallés res, al Senat s'hi van imposar 41 senadors per designació directa del rei. Entre els designats a dit i que van participar activament en els debats hi havia militars, no en recordo cap de progressista i estic totalment segur que ningú va defensar un estat plurinacional. La Constitució espanyola té més d'un pecat original.

RAMON SALA FERNÁNDEZ DE ARANBURU
PREMIÀ DE MAR

Avortament i democràcia

He llegit al vostre i nostre diari (me'l sento meu) que a Sabadell un grup de persones van interrompre una missa de Gall per protestar contra la nova llei de l'avortament. No ho trobo bé. Les persones que eren allà no són els diputats triats a les eleccions. L'església de Sabadell no és el Parlament. Que el catolicisme estigui en contra de l'avortament no vol dir que sigui aquesta religió qui ha escrit la llei. Han estat el ministre Gallardón i els diputats del PP.

Els demòcrates respectem totes les opcions encara que siguin contràries al nostre pensament. Els no avortistes fins ara han estat pacífics. Hem de vetllar perquè hi hagi una convivència pacífica.

RAFAEL DIONIS RAURELL
GIRONA

Per un canvi responsable

Ja fa dies que tenim la pregunta i la data de la consulta definides. La pregunta que després de tants i tants debats i confabulacions va arribar de cop i volta de manera inesperada. Però, i ara què? ¿Ja ens po-

dem tirar al buit, firmar un contracte amb els ulls tancats? Per descomptat que no. I un no rotund, perquè jo encara vull respostes, i crec que molta gent també. Queda un llarg camí per fer. Un camí amb concrecions i ben definit. Així, em pregunto, quins successos s'aniran esdevenint al llarg d'aquest any nou fins a arribar al referèndum del 9 de novembre? Viurem segurament amb molta més intensitat l'estimat Onze de Setembre, i –evidentment– sense oblidar la desitjada commemoració històrica del 1714.

Jo com a catalana vull el millor per al meu poble, aposto per un canvi, un canvi pràcticament forçat pel menyspreu exterior, però, això sí, un canvi responsable i raonat. No vull de cap manera sentenciar els meus fills al no-res.

PILAR CALLE JENÉ
CARDONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

